

GUDRĪBAS GRĀMATĀS · SESTĀ BURTNĪCA

Kermenis kā templis

Trešā acs, svētā eļļa un Grāls

BLUSABOOKS

Ķermenis kā templis

TREŠĀ ACS, SVĒTĀ EĻĻA UN GRĀLS

Katrai nodaļai — četras daļas

KO MĀCA MĀCĪBA

mācība pilnā balsī, kā to stāsta tās
sekotāji

VIENKĀRŠIEM
VĀRDIEM

tas pats vienā vai divos teikumos

SVEŠVĀRDI

nodaļas jēdzieni un to skaidrojumi

KO SAKA ZINĀTNE

kas ir anatomija, kas tradīcija, kas vēlāks
izgudrojums

Simbolisks lasījums, ne ticības aizstājējs. Grāmata neaizstāj ārsta padomu.

Gudrības grāmatas · MMXXVI

© 2026 SIA "Blusa Entertainment" (reģ. Nr. 40203726725) · Gudrības grāmatas. Visas tiesības aizsargātas. Šī grāmata, tās zīmējumi un izdrukājamās lapas ir autordarbs. Tos aizliegts kopēt, pavairot, izplatīt vai publiskot pilnībā vai daļām bez autora rakstiskas atļaujas. Pārkāpējiem iestājas Autortiesību likumā paredzētā atbildība. Atļaujas: contact@blusa.eu. Izdrukājamās lapas drīkst drukāt tikai personīgai lietošanai. Grāmata neaizstāj ārsta padomu.

SATURS

<i>Priekšvārds</i>	4
I Ķermenis kā templis	5
II Trīs gudrie un trīs dziedzeri	9
III Trešā acs	13
IV Svētā eļļa	17
V Čūska un kāpnes	21
VI Galva ir debesis	26
VII Svētais Grāls	30
VIII Sirds	34
IX Tempļa kopšana	38
<i>Noslēgums</i>	43
<i>Izdrukājamās lapas — trīs lapas</i>	44
<i>Svešvārdu vārdnīca</i>	48

PRIEKŠVĀRDS

Šī grāmata ir par vienu ļoti senu domu: ka cilvēka ķermenis nav tikai kaulu, asiņu un nervu mehānisms, bet arī svētnīca. Tempļa celtnieki Ēģiptē, hermētiķi Aleksandrijā, jogi Himalajos un kristīgie mistiķi viduslaiku klosteros to teica katrs savā valodā, un visi viņi ķermenī meklēja karti — ceļu no zemes uz debesīm, kas neiet pa kalnu, bet pa mugurkaulu.

No šīs domas izaugusi arī īpaša Bībeles lasīšanas tradīcija. Tajā Jēkaba kāpnes ir mugurkauls, Golgāta — galvaskauss, trīs gudrie — trīs mazi orgāni galvas vidū, bet Svētais Grāls — kakls un galva, kas tur gaismu. Tas ir simbolisks, kontemplatīvs lasījums. Tas neapgalvo, ka Bībeles stāsti nav notikuši, un tas neaizstāj ticīgā cilvēka ticību. Tas ir viens no lasījuma slāņiem — tāds, kādu mistiķi ir meklējuši visos svētajos tekstos.

Katrai nodaļai ir četras daļas. Vispirms — ko māca mācība, pilnā balsī, tā, kā to stāsta tās sekotāji. Tad tas pats vienkāršiem vārdiem. Tad svešvārdi. Un beigās — ko saka zinātne un vēsture: kas ir īsta anatomija, kas ir sena tradīcija un kas ir divdesmitā gadsimta sākuma grāmatu izgudrojums.

Grāmatas beigās ir trīs izdrukājamas lapas: „Jēkaba kāpnes”, „Galvas templis” un „Tempļa rituāls” — lai prakse nepaliek tikai lappusēs.

Un svarīgākais. Nekas šajā grāmatā neārstē un neaizstāj ārstu. Bet elpa, klusums, miegs, mērenība un uzmanība pret savu ķermeni ir veids, kā pret to izturēties ar cieņu. Templi kopj ne ar brīnumiem, bet ar ikdienu.

I. NODAĻA

ᲕERMENIS KĀ TEMPLIS

KO MĀCA MĀCĪBA

Mācības pirmais likums ir vecāks par visām grāmatām: „Kā iekšā, tā ārā; kā augšā, tā apakšā.” Cilvēks ir mikrokosms — maza pasaule, kurā atkārtojas viss, kas ir lielajā pasaulē. Tāpēc svētie teksti, runājot par templiem, upēm, kalniem un zemēm, runā arī par cilvēku. Ja gribi atrast templi, nemeklē to tālu — tu tajā dzīvo.

Apustulis Pāvils to pateica tieši: vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara templis, kas mājō jūsos (1. Kor. 6:19)? Un Lūkas evaņģēlijā Jēzus saka, ka Dieva valstība nav ne šeit, ne tur, bet jūsos (Lūk. 17:21). Mācība šos vārdus ņem nopietni: dievišķais nav tikai debesīs virs mākoņiem, tas ir arī debesīs virs tava kakla.

Zālamana templis cilvēkā

Zālamana templim bija trīs daļas: ārējais pagalms, kurā ienāca visi, svētvieta ar lampām un vissvētākā vieta, kurā stāvēja derības šķirsts un kurā ieiet drīkstēja tikai augstais priesteris reizi gadā. Mācība tajā redz cilvēku:

1. **Pagalms** ir vēders un ķermeņa lejasdaļa — ēdiens, darbs, vairošanās, viss, kas pieder zemei.
2. **Svētvieta** ir krūtis — sirds un elpa, jūtas un dzīvības ritms.
3. **Vissvētākā vieta** ir galva, un tās vidū — klusais centrs, kurā mājō apziņa.

Pirmajā Ʋēniņu grāmatā teikts, ka templi cēla no akmeņiem, kas sagatavoti citur, tāpēc būvē nebija dzirdams ne āmurs, ne cirvis. Tā, saka mācība, top arī iekšējais templis: klusi, akmeni pa akmenim, bez trokšņa.

Četras Ēdenes upes

Ēdenes dārzā izteka upe, kas dalījās četrās (1. Moz. 2:10). Mācība dārzu lasa kā ķermeni, bet četras upes — kā četrus svētos šķidrumus, kas to uztur: asinis, kas nes dzīvību; siekalas, kas sāk barošanu un vārdu; smadzeņu šķidrumu, ko tradīcija sauc par svēto eļļu; un sēklu, kas nes jaunu dzīvību. Kas šos šķidrumus sargā, tas sargā dārzu.

Gadalaiki cilvēkā

Tāpat kā gadā ir četri gadalaiki, arī cilvēkā ir pavasaris, vasara, rudens un ziema — ne tikai dzīves garumā, bet katrā gadā un katrā dienā. Cilvēks nav tikai ziemas ieskaufs, ziema ir arī viņā. Tāpēc senie gudrie mācīja dzīvot saskaņā ar ritmu: celties ar gaismu, rīties ar tumsu, strādāt, kad spēks aug, un atpūsties, kad tas dziest. Ķermenis ir mazā pasaule, un tā grib dzīvot tajā pašā elpā, kurā elpo lielā.

Zeme, Mēness un Saule

Mācība saka, ka cilvēkā mīt arī trīs debesu ķermeņi. Ķermenis ir Zeme — blīvs un smags, tas, kas dzimst, aug un noveco. Prāts ir Mēness — mainīgs, tas uztver un atspoguļo gaismu, bet pats to nerada. Dvēsele ir Saule — gaismas avots, kas nenoriet, pat ja mākoņi to aizsedz. Tāpēc garīgais darbs nav cīņa ar ķermeni, bet kārtība: lai Mēness atspoguļo Sauli un Zeme saņem abu gaismu. Tāpat cilvēkā ir augša un apakša: galva, kas tiecas pret debesīm, un papēži, kas stāv uz zemes. Abi vajadzīgi. Tempelis bez pamata sabrūk, bet tempelis bez jumta ir tikai siena.

Mācības secinājums ir vienkāršs un prasīgs: ja ķermenis ir tempelis, tad ar to nevar apieties kā ar noliktavu. To tīra, to klausās, tajā ienāk ar godbijību.

VIENKĀRŠIEM VĀRDIEM

Senās tradīcijas saka: cilvēks ir maza pasaule, un svētie teksti, stāstot par templi un Ēdeni, stāsta arī par tavu ķermeni. Tāpēc pret to jāizturas kā pret svētnīcu. Tempelis nav jāmeklē tālu — tu tajā dzīvo katru dienu.

1. ZĪMĒJUMS

Zālamana templis cilvēkā: pagalms, svētvietā un vissvētākā vieta, un četras Ēdenes upes.

SVEŠVĀRDI

Mikrokosms — „mazā pasaule”; cilvēks kā visuma atspulgs, kurā atkārtojas lielās pasaules uzbūve.

Makrokosms — „lielā pasaule”; visums kopumā pretstatā cilvēkam.

Hermētisms — vēlās antīkās Ēģiptes un Grieķijas mistiska tradīcija, kas piedēvēta Hermesam Trismegistam un pazīstama ar teicienu „kā augšā, tā apakšā”.

Zālamana templis — Jeruzalemes templis, kas pēc Bībeles aprakstiem celts ķēniņa Zālamana laikā un nopostīts 587. gadā p.m.ē.

Vissvētākā vieta — tempļa iekšējā telpa, kurā glabājās derības šķirsts; ebrejiski *kodesš hakodašim*.

Alegorija — stāsts vai tēls, kas nozīmē kaut ko citu, nekā saka tieši.

Mistika — reliģiska tradīcija, kas meklē tiešu, iekšēju saskari ar dievišķo.

● KO SAKA ZINĀTNE

Doma par cilvēku kā mikrokosmu ir patiešām sena. To atrod Platona dialogā „Timajs”, stoīķu filozofijā, Paracelsa medicīnā un renesanses zīmējumos, kur cilvēka augums ierakstīts aplī un kvadrātā. Tā nav mērāma hipotēze, bet domāšanas veids, un tas ir iedvesmojis gan mākslu, gan agrīno zinātni.

Pāvila vārdiem par ķermeni kā templi Vēstulē korintiešiem ir konkrēts konteksts: viņš aicina draudzi uz šķīstību un saka, ka cilvēks nepieder tikai sev. Kristīgā teoloģija šos vārdus parasti lasa ētiski — kā aicinājumu godāt ķermeni, nevis kā anatomisku karti. Arī Lūkas 17:21 grieķu vārdus *entos hymōn* var tulkot gan „jūsos”, gan „jūsu vidū”, un par to tulkotāji strīdas jau gadsimtiem.

Četrām upēm Bībelē ir ģeogrāfiski vārdi — Pišona, Gihona, Tigra un Eifrata —, un vismaz divas no tām ir īstas upes. To lasīšana kā ķermeņa šķidrumu ir vēl simboliska interpretācija. Līdzīga doma gan bija senajā medicīnā: Hipokrāta skola mācīja par četriem ķermeņa šķidrumiem, kuru līdzsvars nosaka veselību. Šī teorija ir atmesta, bet tās atbalss dzīvo vārdos „sangviniķis” un „melanholiķis”.

Un gadalaiki cilvēkā nav tikai dzeja: diennakts un sezonu ritmi ietekmē miegu, hormonus un garastāvokli, un hronobioloģija to pēta ļoti nopietni.